

Tilfælde, at Arveforpagterens Ret kunde sælges til fremmede (Folk udenfor den arveberettigede Familie), i hvilken Anledning der da erlagdes en vilkaarlig fastsat, i Reglen ubetydelig Kendelse til Statskassen. Hermed var det i Virkeligheden fastslaaet som Kendsgerning, at der tilkom Besidderen en, omend noget begrænset Ejendomsret over Stedet, medens Statens »Overejendomsret« paa denne Maade kun blev et Udtryk for Begrænsningen i den private Ejendomsret. Disse Begrænsninger vare da foruden Forpligtelsen til at erlægge den nævnte, ringe Kendelse, navnlig den ovenomhandlede Forpligtelse til at søge Konfirmation ved hvert Tron- og Besidderskifte, jvfr. herved Motiverne til Loven af 16. April 1862 om Afløsning af Arveforpagtningsforholdet (disse Lovmotiver synes iøvrigt at lægge nogen stærkere Vægt paa de nævnte Begrænsninger, end de vedkommende Retslærde havde gjort umiddelbart forinden, og tilsigte formentlig gennem Afløsningen at skaffe Statskassen en større Indtægt end den nævnte, ringe Kendelse for Salget af Arveforpagtningsretten). Den nævnte Lov af 16. April 1862, der gjaldt Arveforpagtningsejendomme i Almindelighed og ikke særlig Møller, hjemlede derpaa en Afløsning af Statens Overejendomsret saaledes, at Begrænsningerne i den private Ejendomsret kunde fuldstændig bortfalde for Eftertiden. — Spørgsmaalet er nu nærmere det, om ikke de nævnte Begrænsninger og Forpligtelser kunne bortfalde ifølge den senere Lov af 16. Februar 1866, saaledes at en Afløsning ifølge Loven af 1862 ikke længere vil være nødvendig. Herom bemærkes følgende:

Imod en bekræftende Besvarelse af Spørgsmaalet kunde man paa Forhaand anføre den Omstændighed, at Statens »Overejendomsret« er den nødvendige Forudsætning for Afgiftsforpligtelsen med Hensyn til den de vedkommende Ejendomme paahvilende Kanon; hvis Overejendomsretten kunde bortfalde blot paa Grund af Mølleprivilegiets Kassation ifølge Loven af 1866, vilde der herefter mangle det fornødne logiske Grundlag for Udredelsen af Afgiften, der vilde »svæve i Luften« (idet den forudsattes endnu ikke at være afløst efter den her foreslaaede Lov). Hertil kan imidlertid straks bemærkes, at selve Lov 16. April 1862 netop ikke gaar ud fra den paastaaede inderlige Forbindelse mellem Overejendomsretten og Afgiftssvarelsen, men tvertimod snarere fra den modsatte Forudsætning, idet Loven ubetinget opretholder Afgiftsforpligtelsen selv efter den stedfundne Afløsning. Og i Overensstemmelse hermed gives der da ogsaa i Nutiden 2 Møller, nemlig de ovenfor Side 230 nævnte *Olde Mølle* og *Bregninge nordre Vejrmølle* eller *Borgnæs Mølle*, hvor Overejendomsretten er afløst, medens den oprindelige Afgiftsforpligtelse dog bestaar — hvorefter det da maa siges at være en paaviselig Kendsgerning, at Forpligtelsen til at erlægge den aarlige Kanon kan bestaa uden at have Overejendomsretten som sin logiske Forudsætning. — Medens den nævnte Indvending saaledes ikke holder Stik, kan der paa den anden Side anføres vægtige Grunde for den bekræftende Besvarelse af Spørgsmaalet:

Loven af 1866 angaar — i denne Forbindelse — kun Mølleejendomme og tilsigter at stille de slesvigske Møllebesiddere, om de ellers ønske det, paa lige Fod med Møllejerne i Kongeriget. Loven betragter *Mølleprivilegiet* som det centrale i Retsforholdet, hvilket iøvrigt er i Overensstemmelse med de foreliggende Arveforpagtningskontrakter, da disse stadig omhandle Nødvendigheden af at søge Konfirmation paa Møllebruget; Loven opfatter derfor Begrænsningerne i Møllebesiddernes Ejendomsret, »saasom« Konfirmationsbetingelsen, jvfr. ovenfor Side 228, Note 45, som nogle, særlig til *Privilegiet knyttede »besværende Betingelser«* og hjemler da en Kassation af Privilegiet uden Vederlag, saaledes at disse, hertil knyttede Betingelser samtidig bortfalde, alt imod, at Møllejeeren samtidig løser Næringsadkomst paa Møllebruget. Da der nu imidlertid kun er Tale om *én og samme Konfirmationsbetingelse* ved hver Arveforpagtningsmølle med Privilegium, kan der jo, naar denne Betingelse, der dog